בס"ד
גליון מס' 15
ניסן
תשפ"ד

עיר ברסלב

מוהרא"ש כותב והילד קורא
גנזי ההיכל

הצגה של שלום בית
איש וביתו

הקונטרסים שנשכחו
סיפור מהפצה

לרקוד עם המצה
מדורי הילדים

מעוז של אמונה
סיפור ההתקרבות המרגש של הרב מעוז שוקרון, התאונה שהובילה למהפכה של אמונה וקירוב.

אוחזים אלוקות

בתוכן

4

מוהרא"ש כותב והילד קורא

תיעוד נדיר מתהליך כתיבת קונטרס "גילוי אמונה" בתוך ההתבודדות על ציון התנא הקדוש רבי עקיבא

10

מעוז של אמונה

סיפור ההתקרבות המרגש של הרב מעוז שוקרון, התאונה שהובילה למהפכה של אמונה וקירוב.

15

הקונטרסים שנשכחו

סיפור מהפצה

16

הצגה של שלום בית

"אני לא מרגיש ככה, אני איש אמת, אני אגיד בדיוק מה שאני חושב"...
איש וביתו

חדשות ברסלב

"בורסה קדישא" דינער יוקרתי לטובת "כולל מוהרא"ש" || הצלחת רשימת אנ"ש || קיוסק 93

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

מכתבים למערכת

שאלתי למורי

לכבוד מערכת המגזין הנפלא "עיר ברסלב", שלום וברכה!

בגיליון האחרון הובא מדור חדש - "שאלתי למורי", ובו שו"ת מפי מו"ר הרה"צ שליט"א, ובו שאלה ששאלו גבי הפצה, שיש אנשים שמצטבר אצלם קונטרסים רבים, והאם זה אמור לבלבל את האדם ולהפריעו מעבודת הקודש של ההפצה, וענה מו"ר שליט"א שבוודאי צריכים להמשיך ביתר שאת בעבודת ההפצה, כי "אולי טיפה אחת תיכנס" ותרפא את נשמת האדם [כמבואר בשיחה שם באריכות עפ"י המשל של רבינו ז"ל].

והנה זכיתי להיות במעמד אותה השיחה הנפלאה של מו"ר שליט"א, ורציתי להוסיף תוספת קטנה שלא הובאה במדור הנ"ל, שבזה סיים מו"ר שליט"א את שיחתו, ואמר: אדרבה ואדרבה, צריכים שיתמלא העולם בכמה שיותר ספרים קדושים וקונטרסים, ואפילו שזורקים את זה בגניזה, מה בכך? הלא כשיבוא משיח, יחפשו ויתורו אחר אלו הספרים, וכל אחד יבקש וישאל "יש לך עוד ספר? עוד קונטרס?"... **וידוע לנו כמה אנשים התקרבו לרבינו ז"ל דייקא מאיזה "דף" או קונטרס שמצאו באיזו גניזה נידחת, וגדלו ונעשו חידושים בדבר רבנו ז"ל!**

ובזה רציתי להשלים את השיחה הנפלאה הזאת, שיוצא ממנה חיזוק כ"כ נפלא להפצה, ואשרי הזוכה באמת לעסוק בהפצת אור רבינו - הן בממון, הן ברצון והן בטרחה, כל אחד כפי בחינתו, כי בכך זוכה להחיש גאולתנו הנצחית, כי מקרב לעוד נשמה מישראל את גאולתו הפרטית.

בברכת "יגדיל תורה ויאדיר", ובמיוחד המדור הנפלא הנ"ל, להמשיכו ולהגדילו למעון זכות הרבים

אשריכם!

נ.ג.

יבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה

זה רק עיתון...

לכבוד המערכת, אשמח לשתף אתכם במעשה התחזקות שהיתה לי בקריאת המגזין.

הגעתי ליבנאל לכבוד שבת ההילולא של מוהרא"ש ז"ל, זה היה יום שישי קצר מאד עם הרבה עיסוקים והנסיעה הארוכה, וקרה שאחרי הטיש בליל שבת עדיין לא למדתי את השיעורים שלי. הייתי עייף מאד ולכן רציתי לפנות לישון בתירוץ: מחר אלמד...

אבל חיפשתי משהו לקרוא לפני השינה, ומצאתי את החוברת עיר ברסלב שקיבלתי בבית המדרש הגדול, והתרתי לעצמי לקרוא בו אפילו שהייתי עייף, הרי זה לא ספר לימוד, זה ס"ה עיתון...

והנה קראתי שם מה שמוהרא"ש אומר שללמוד דף גמרא בכל יום צריך להיות חיוב כמו הנחת תפילין, ועוד שיחות התחזקות יפות על העניין החשוב של לימוד כל יום חק ולא יעבור דף גמרא אפילו באמירה לפי הכח.

קמתי ואמרתי לכל הפחות אקח כמה דקות לגרוס את הדף, נו, כבר ישבתי בשולחן, אז לקחתי גם משניות ואמרתי פרק, וכבר לידי היה הליקוטי מוהר"ן והשולחן ערוך וכו' וכו'.

אשריכם שזכיתם ליצור כזה עיתון קדוש המחזק את קוראיו בעבודת השם יתברך.

ב. ש. ש.

יעמדו על הברכה נדיבי עם שנדבו להפצת גיליון זה

- לרפואת אסתר פראדל בת שרה שיינדל
- לע"נ הבה"ח יעקב מאיר ז"ל בן ר' ישראל אהרן נ"י
- לזכות ליאור יצחק וסמדר תורג'מן וכל יוצ"ח
- לרפואת והצלחת ר' שלמה ברוך בן רבקה
- לזכות בת שבע ונחמן ישראל בני רות
- לזכות יצחק עזרא בן אסתר נוגה לזיווג הגון
- לזכות ליאה אסתר בת רות
- לזכות יוסף אלימלך בן שינדל

לזכות השתתפות בהפצת הגליון אפשר לפנות למערכת

מוהרא"ש כותב והילד קורא

מי שרק זכה פעם להיות באחד מעיתותי הרצון בהיכל הקודש בחיים חיותו של מוהרא"ש זי"ע, אין הוא יכול לשכוח את הקול הטהור שנשא בתנועה המעוררת:

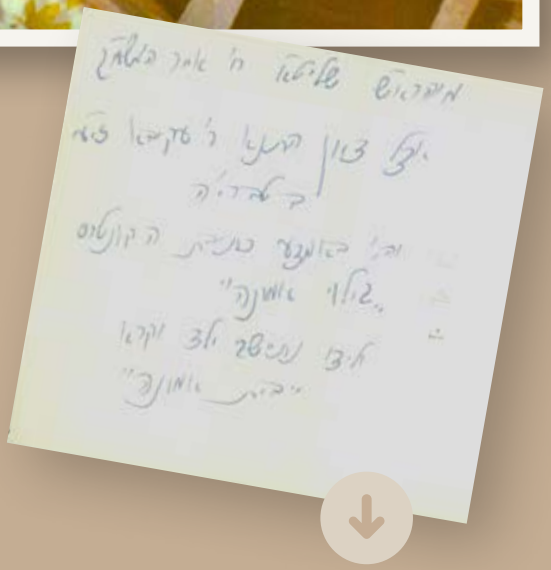
"**ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם!**", מילים שחרשו תלמים עמוקים של אמונה פשוטה וטהורה בלבבות השומעים.

ואכן העיד מוהרא"ש על עצמו, שמאז שזכה להתקרב אל רבינו הקדוש, תפסה אותו במיוחד השיחה הקדושה שאמר רבינו ז"ל: "**אֵצֶל הָעוֹלָם אֱמוּנָה הוּא דָּבָר קָטָן וְאֶצְלִי אֱמוּנָה הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד. וְעִקַּר הָאֱמוּנָה הִיא בְּלִי שׁוּם חָכְמוֹת וַחֲקִירוֹת כְּלָל. רַק בִּפְשִׁיטוּת גָּמוּר, כְּמוֹ שֶׁהַנָּשִׁים וְהַהֶמוֹן עַם הַפְּשׁוּטִים מַאֲמִינִים**" (שיחות הר"ן סימן ל"ג).

"**שיחה זו**" התבטא מוהרא"ש, "**תפסה אותי לגמרי, - עס האט מיר אדורך געגומען א דורך און א דורך...** כי ראיתי והבנתי אשר כל עניין רבינו ז"ל הוא גילוי האמונה הקדושה בתמימות ובפשיטות, ומי שזוכה לזה, הוא חי חיים אמיתים ערבים ומתוקים".

ואכן מכל עמוד ממש בספריו הקדושים, רשם באש שחורה על גבי לבנה שוב ושוב את גילוי האמונה הקדושה, וביותר בספר הקדוש "אוצר האמונה", שאוגד בתוכו עשרים ושנים קונטרסים על אמונה. מסופר, שכאשר ראה אותם מוהרא"ש לראשונה אגודים בספר אחד תחת השם אוצר האמונה, התרגש מאד והפטיר: "הלוואי היו לי כעת מיליון דולר הייתי מדפיס מיליון עותקים ומחלק בכל בית בישראל"...

בתמונה שלפנינו, נראה תיעוד נדיר איך מוהרא"ש אוחז באמצע כתיבת הקונטרס "גילוי אמונה" במיקום מיוחד, כאשר נכתב על גב התמונה במילים אלו:

ח' אייר ה'תשמ"ג, מוהרא"ש שליט"א אצל ציון התנא ר' עקיבא זי"ע בטבריה. והיה באמצע כתיבת הקונטרס "גילוי אמונה" ולצידו נתיישב ילד וקרא "בית אמונה"

ניתן לשער כי למראה זה התרחב ליבו של מוהרא"ש זי"ע בשמחה, כי הרי ידוע שהיה נותן דוקא לילדים להגיה את הקונטרסים הקדושים, בשביל לבחון האם השפה פשוטה כראוי לדבר לכל הלבבות.

תמונה זו נותנת הצצה מאחורי הפרגוד איך נכתבו הקונטרסים הקדושים, ובאיזו דבקות בו יתברך, ובאלו מקומות... ענין מסירות הנפש של רבי עקיבא תפסה מקום מרכזי במשנתו של מוהרא"ש, כל ימיו אשר חיה לא חדל מלמסור נפשו בכל יום אליו יתברך, וכמה פעמים שמעו אותו אומר בברכת המזון: "הרחמן הוא יזכני וכו' על קידוש השם!", רבים מהקונטרסים נכתבו מתוך בכיה והשתוקקות להשם יתברך. וכאן רואים שמתוך ההתבודדות שלו ליד הציון הקדוש, הוציא דפים וכתב... אגב, בכל פעם שהיה מוהרא"ש משתטח על קברו של רבי עקיבא בטבריה, היה מחזה נורא ונשגב מאד, התפילות והבכיות שם היו יוצאות מן הכלל, ובאריכות גדולה בכל פעם.

מוהרא"ש כותב את הקונטרס "גילוי אמונה" בתוך ההתבודדות על הציון של התנא הקדוש רבי עקיבא בעיה"ק טבריה ת"ו

? שאלתי למורי

שאלות ותשובות הליכות חיים שנשאל
מורינו הרה"צ שליט"א ע"י אנ"ש

אַבָּא זֶה אַבָּא!

בְּדַרְכֵּנוּ לְבֵית מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א אַחַר טִישׁ לֵיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ, שָׁאַל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ עַל הַלָּשׁוֹן שֶׁמּוֹצְאִים רַבּוֹת בְּדִבְרֵי מוֹהֲרָא"שׁ, שֶׁהַהִתְבּוֹדְדוּת צְרִיכָה לִהְיוֹת "כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהַבֵּן אֶל אָבִיו"; מָה עִנְיָן שִׂחוֹת לְשׂוֹנוֹת הַלָּלוּ, וּמַדּוּעַ אֵפוֹא נִצְרָכוֹת שִׂחוֹתֵיהֶן?

עָנָה וְאָמַר מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א, שֶׁחֲשִׁיבוּת גְּדוֹלָה יֵשׁ דַּיְקָא בְּשִׂחוֹתֵי הַלָּשׁוֹנוֹת הַלָּלוּ, וְלִמּוּד נִפְלָא יֵשׁ בָּזֶה לְעוּבְדָא וּלְמַעֲשֶׂה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:

צָרִיךְ לָדַעַת, שֶׁכְּשֶׁאָדָם נִגַּשׁ לְהִתְבּוֹדְדוּת – לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ לִפְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ, הוּא צָרִיךְ שֶׁשִּׂיחָתוֹ תִּהְיֶה הֵן כְּמוֹ דִּבּוּר "**בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ**", וְהֵן כְּמוֹ "**בֵּן אֶל אָבִיו**", כִּי טֶבַע שֶׁל אָדָם, שֶׁכְּשֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם חָבֵר טוֹב, וּמְפָרֵשׁ לְפָנָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר עַל לִבּוֹ וְכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלָיו וְכוּ', הוּא מְסַפֵּר לוֹ דְּבָרִים שֶׁלֹּא הָיָה מְסַפְּרָם לְאָבִיו... כִּי לִפְנֵי אָבִיו הוּא מִתְבַּיֵּשׁ לְפָרֵט אֶת הַכֹּל, אֲבָל כְּשֶׁמְּדַבֵּר עִם חָבֵר טוֹב – אֵין לוֹ אֶת הָאֵי–נְעִימוּת שֶׁיֵּשׁ כְּלַפֵּי אָבִיו.

מֵאִידָךְ, יֶשְׁנָם דְּבָרִים שֶׁדַּוְקָא מֵהָאַבָּא מְבַקְּשִׁים, וּמֵהֶחָבֵר – יִתְבַּיֵּשׁ אָדָם לְבַקֵּשׁ, לְדֻגְמָא: אֵרַע לָאָדָם שֶׁהוּא זָקוּק לְהַלְוָאָה גְּדוֹלָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁלֹּא שַׁיָּךְ לָבוֹא לַחֲבֵרוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּזֹאת בַּקָּשָׁה... אֲבָל מֵאָבִיו הוּא יָכוֹל לָבוֹא וּלְבַקֵּשׁ: 'אֲנִי צָרִיךְ בִּדְחִיפוּת הַלְוָאָה בְּסָכוּם פְּלוֹנִי, אֲנִי מַמָּשׁ זָקוּק לָזֶה'... **אַבָּא זֶה אַבָּא!**

וְאֶת זֶה רוֹצָה רַבֵּנוּ זַ"ל לְלַמֵּד אוֹתָנוּ: תְּבַקֵּשׁ מֵה' יִתְבָּרַךְ הַכֹּל, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ הַכֹּל; הֵן בִּבְחִינַת "**אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ**" – שֶׁמְּסַפֵּר וּמְפָרֵט לְפָנָיו דְּבָרִים שֶׁלֹּא הָיָה מְסַפֵּר לִפְנֵי אָבִיו, וְהֵן בִּבְחִינַת "**בֵּן אֶל אָבִיו**" – שֶׁמְּבַקֵּשׁ גַּם עַל דְּבָרִים שֶׁנִּרְאִים כִּגְדוֹלִים לְגַבֵּי אֲחֵרִים. עַל הַכֹּל תְּבַקֵּשׁ, וְאֶת הַכֹּל תְּסַפֵּר, וְתִזְכֶּה שֶׁיֶּאֱשְׁפְּעוּ עָלֶיךָ הַשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת וְנִפְלָאוֹת תָּמִיד, אָמֵן וְאָמֵן!

לָלֶכֶת עִם הַתּוֹרוֹת

בְּהִיוֹתוֹ בְּקִרְיַת בֶּרְסֶלֶב בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית שָׁאַל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֶת מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א לְגַבֵּי מַה שֶּׁאָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁ"צְּרִיכִים לָלֶכֶת עִם הַתּוֹרוֹת", דְּהֵינוּ לְקַח תּוֹרָה מִלִּקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן, וְלֵילֵךְ עִם תּוֹרָה זוֹ מָשָׁךְ אַיזֶה זְמַן, הַאִם גַּם בָּזֶה שַׁיָּךְ הַכְּלָל שֶׁל רַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁצְּרִיכִים לִלְמֹד "כְּסִדְרָן" דַּיְקָא?

עָנָה מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א, שֶׁאָמְנָם רַבֵּנוּ זַ"ל רָצָה שֶׁכָּל הַשָּׁעוּרִים בַּתּוֹרָה יִהְיוּ כְּסִדְרָן דַּיְקָא, וְגַם בְּסִפְרוֹ הַקָּדוֹשׁ לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן, אֲבָל הָעִנְיָן הַזֶּה שֶׁל "לָלֶכֶת עִם הַתּוֹרוֹת" הוּא אֵיךְ שֶׁמֵּאִיר לָאָדָם, לִפְעָמִים תּוֹרָה זוֹ וְלִפְעָמִים תּוֹרָה אַחֶרֶת.

וְאָמַר, שֶׁעֵצָה טוֹבָה יֵשׁ לָזֶה – לְהִסְתַּכֵּל בְּ'לִקּוּטֵי־תְּפִלּוֹת' שֶׁל מוֹהֲרַ"ן תִּ זַ"ל עַל הַתּוֹרָה שֶׁהוֹלֵךְ עִמָּהּ, כִּי הֲרֵי כָּל כַּוָּנַת רַבֵּנוּ זַ"ל בְּ"לָלֶכֶת עִם הַתּוֹרוֹת" אֵינָהּ רַק לִלְמֹד וּלְהָבִין אֶת הַפְּשָׁט, אֶלָּא "לָלֶכֶת" עִם אוֹתָהּ תּוֹרָה הַיְנוּ לְהוֹצִיא מִזֶּה מִשְׁפְּטֵי הַנְהָגוֹת יְשָׁרוֹת לְעוּבְדָא וּלְמַעֲשֶׂה אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּחַיֵּי הַיּוֹם–יוֹם, וְאִלּוּ הֵם כָּל דִּבְרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ – לְלַמֵּד לָאָדָם דְּרָכִים וְעֵצוֹת יְשָׁרוֹת לְכָל יְמֵי חַיָּיו, וְעַל יְדֵי תְּפִלּוֹת אֵלּוּ אֶפְשָׁר לִמְצֹא הַנְהָגוֹת נִפְלָאוֹת שֶׁמּוֹהֲרַנַ"תְּ הוֹצִיא מִתּוֹרוֹת רַבֵּנוּ זַ"ל לְעוּבְדָא וּלְמַעֲשֶׂה; אַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה לָזֶה!

אֵרַע לָאָדָם שֶׁהוּא זָקוּק לְהַלְוָאָה גְּדוֹלָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁלֹּא שַׁיָּךְ לָבוֹא לַחֲבֵרוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּזֹאת בַּקָּשָׁה... אֲבָל מֵאָבִיו הוּא יָכוֹל לָבוֹא וּלְבַקֵּשׁ: 'אֲנִי צָרִיךְ בִּדְחִיפוּת הַלְוָאָה בְּסָכוּם פְּלוֹנִי, אֲנִי מַמָּשׁ זָקוּק לָזֶה'... אַבָּא זֶה אַבָּא!

בורסה קדישא: דינער מפואר למען החזקת עמלי התורה בקהילתנו הק'

אחת משכיות החמדה בנתיבותיה של יבנאל עיר ברסלב היא ללא ספק בית המדרש של "כולל מוהרא"ש", על עשרות אברכיה העמלים בתורה ומגינים ומאירים את הקהילה כולה בזמר קול תורה נפלא.

הם שוכחים לשעות ארוכות מכל טרדות החיים ומכניסים את עצמם באהלה של תורה בהתמדה גדולה, כל זה מתאפשר להם על ידי מסירות נפשו של ראש הכולל - הרה"ג ר' גד סולומון שליט"א, שנושא על ליבו את המשא הכבד של תמיכה כלכלית במשפחות האברכים היקרים עמלי התורה בטהרה כבר שנים ארוכות.

משבאו מים עד נפש, וראש הכולל, שבנפשו להרחיב את ספסלי בית המדרש ולהוסיף תמיכה במשפחות המתמסרות לתורה, ראה שאין בידיו לבדו להחזיק הלאה, נפנה למיטב העוסקים במלאכת ארגון ערבי הוקרה ותמיכה, וכך נרשם לו ערב מיוחד במינו - "בורסה קדישא". למען מכירת מניות קדושות בכולל, לכל מי שנדבה ליבו לקבל את הזכות העצומה וליטול חלק בתורה הקדושה.

בליל שישי פורים קטן, התקבצו ובאו ידידים יקרים, ופתחו ליבם כאולם למען התורה ולומדיה, בערב עשיר באולם המפואר "סאות ביץ'" על שפת ים הכנרת.

בדיבוריו של ראש הכולל, סיפר לציבור בהתרגשות ניכרת, אשר נכדו הצעיר, שראה את מסירותו של הסבא למען הצלת הכולל, ניגש אליו והציע לו חצי מדמי חסכונותיו הצעירים, בלב שלם וטהור שגדל על אהבת התורה...

כבר לאחר דיבורים אלו נרשמו הוראות קבע של העשרה הראשונים שתמכו ב1000 ש"ח מדי חודש. ואז הופיע מורינו הרה"צ שליט"א לכבד את המעמד בנוכחותו ולשאת את המשא המרכזי לעורר את הלבבות למען המטרה החשובה. יחד עמו הגיע הגאון הגדול רבי משה פנירי שליט"א - שעל ידו נסמכים להוראה לומדי הכולל, הרב העניק במשך הערב את ספרו החדש על הגדה של פסח לכל מי שהרים תרומת ה' בסכום של למעלה מ500 שקלים.

בדיבוריו המאירים של מורינו שליט"א, חיזק ועורר על גודל קדושתה של התורה הקדושה להאיר לאדם את החיים, והזכיר את דברי השערי תשובה (על שו"ע אורח חיים סימן תרצז שמדבר מפורים קטן) שמי שזוכה ללמוד תורה - זוכה לבטל את היצר הרע לגמרי, וזה מדובר גם על מי שזוכה לתמוך בתורה, חכמינו הקדושים אומרים: כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מקריב תמידין" איך יכולים לזכות לארח תלמיד חכם? על ידי שתומך בכולל זוכה באופן יום יומי לארח תלמיד חכם ולהנותו מנכסיו, שנחשב כאילו מקריב תמיד בבית המקדש! והזכות היא על כל אברכי הכולל, כי על ידי תמיכה כפי כוחו, ואולי קצת יותר מזה, זוכה לקחת חלק בתורה של כל עשרות האברכים.

לסיום האירוע הקדוש באו כל המשתתפים אל שלחן הכבוד לחתום חוזה הסכם ישששכר וזבולון, כשמצד הכולל חתומים מורינו הרה"צ שליט"א וראש הכולל, וקיבלו מתנות הוקרה מהודרות מידי מורינו שליט"א על נדיבות לבם.

[גדול יהיה]

מורינו הרה"צ שליט"א בוואך נאכט (ברית יצחק) לילד אליעזר שלמה נ"י בן חבר המערכת הר"ר שלום נתן גומבערג הי"ו.

[צדיקים חיים]

רבים הגיעו לשבות את שבת הילולת מוהרא"ש ביבנאל עיר ברסלב והתאספו באחדות לשמוע את קולו הטהור עדיין מהדהד ומחיה ומחזק על ידי תלמידו הגדול שליט"א.

[נזכרים ונעשים]

קריאת המגילה בליל פורים הקדוש ביבנאל עיר ברסלב, על ידי מורינו הרה"צ שליט"א.

[בוערים ועושים]

ידוע שיחתו של מוהרנ"ת ז"ל על ימי אלול ש"בוערים ובוערים ולא עושים כלום"... שצריך לראות לעשות עשיות של קודש כגון לחטוף יותר לימודים, אמירת תהילים ודיבורים אל השי"ת. בסיום ימי השובבי"ם הק' ישבו בחורי ישיבתנו הקדושים שזכו לקיים עליהם את ימי השובבי"ם הקדושים לעובדא ולמעשה, לסעודת מצווה על כל הסיומים שזכו לעשות בימים אלו.

[זכותו יגן עלינו]

מורינו הרה"צ שליט"א בתפילה על הציון הק' של מוהרא"ש זי"ע ערב ראש חודש אדר א'.

[איטן דא צדיק]

בברכת האילנות בחצר ביתו של ר' נועם פרנקנברג הי"ו, במקום בו נהג מוהרא"ש ז"ל לברך כל שנה (על פי מעשה שהיה ופורסם במגזין חודש ניסן תשפ"ג).

רוח טהרה

קביעת מזוזה ב"קיוסק 93" - חדר מחשבים מסונן

משפחות ישראל הקדושות והטהורות כל מגמתם הוא לשמור על ביתם, שלא יחדרו לתוכו רוחות לא טובות, דברים שהשפעתם על נשמות הילדים יכולה להיות הרסנית ממש, אולם ההכרח לא יגונה, מדי פעם נדרשים לשלם איזה חשבון וכו' באופן ששיך רק דרך הרשת, וגם האינטרנט הכי מסונן - אינו בריא בכלל בבית, לשם כך הוקמה עוד חוליה חשובה בשרשרת הזהב של מוסדותינו הקדושים - "קיוסק 93" בהנהלת ידידנו הר"ר נחמן נתן סולומון הי"ו - מחברי המערכת, בקיוסק נמצאים עמדות מחשבים משוכללים וחדישים, וכמובן הקפדה חזקה על סינון קפדני במיוחד, שעות נפרדות לגברים ונשים.

זכה הקיוסק החדש ולמעמד קביעת המזוזה הגיע מו"ר הרה"צ שליט"א, שעלץ ליבו לראות בהקמת מקום חשוב זה לשמירת טהרת בתי ישראל, והתבטא בשיחה שמסר במקום, כי מקום זה יביא רוח טהרה בקהילתנו הקדושה.

לקראת חמש שנות שגשוג

חסדי השם יתברך מתגלים במערכת הבחירות ביבנאל עיר ברסלב

במערכת הבחירות לרשות המקומית, נענו רבים מבעלי זכות ההצבעה ביבנאל עיר ברסלב לקריאתו של מורינו הרה"צ שליט"א במכתב הכללי השבועי: **בַּקָּשָׁתִי שְׁטוּחָה לִפְנֵי כָּל אֶחָד וְאַחַת שֶׁיֵּשׁ לוֹ זְכוּת לְהַצְבִּיעַ - לְהִזְדָּרֵז בְּאוֹתוֹ יוֹם לָבוֹא בַּהֶקְדֵּם הָאֶפְשָׁרִי לַקַּלְפִּי וּלְהַצְבִּיעַ לְמַעַן הָרֹאשׁ מוֹעֲצָה הַיָּקָר שֶׁלָּנוּ מֹר שְׁנִיר אֲרִיש נ"י, שֶׁזְּמִין בְּכָל עֵת לְהַעֲנִיק מִטּוּבוֹ וְטוֹהַר לִבּוֹ לְכֻלָּם, וּבְאוֹתָהּ עֵת לְהַצְבִּיעַ לְמַעַן הַסִּיעָה הַחֲשׁוּבָה שֶׁלָּנוּ "יִשָּׂא בְּרָכָה" [אוֹת "י"], שֶׁנּוֹתֶנֶת לָנוּ כּוֹחַ וְדֵעָה בְּתוֹךְ הַמּוֹעֲצָה לְמַעַן נִפְעַל טוֹבוֹת רַבּוֹת בְּשְׁבִיל כָּל הַקְּהִלָּה וּבִשְׁבִיל כָּל תּוֹשָׁבֵי עִירֵנוּ, וּבְדָבָר חָשׁוּב כָּזֶה נֹאמַר "גָּדוֹל הַמַּעֲשֶׂה יוֹתֵר מִן הָעוֹשֶׂה", גָּדוֹל מִי שֶׁעוֹשֶׂה הַכֹּל לְעוֹרֵר גַּם אֲחֵרִים לָבוֹא וּלְהַצְבִּיעַ, יוֹתֵר מִן הַהַצְבָּעָה שֶׁלּוֹ לְבַד, כִּי הַהַצְבָּעָה לְמַעַן סִיעַת "יִשָּׂא בְּרָכָה" הִיא בְּעֶצֶם הַטּוֹבָה שֶׁל כֻּלָּם בְּלִי שׁוּם הַפְלָיוֹת וְגִזְעָנוּת, הַכֹּל כְּדֵי לְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם וּלְקָרֵב כָּל הַבְּרִיּוֹת אֶל אֱמוּנָתוֹ יִתְבָּרַךְ".**

את פירות הקריאה הקדושה הזו נוכחו כולם בליל שלאחר הבחירות, כשתוצאות הספירה העידו על כך שסיעת "ישא ברכה" הינה הסיעה הגדולה במועצה ומכניסה בהצלחה מרובה 3 נציגים מאנ"ש, שיפעלו בע"ה בחמש השנים הקרובות למען שגשוג העיר ברוחניות וגשמיות גם יחד, בהבאת תקציבים לקירוב כל באי המקום אל האור של רבינו הקדוש.

חברי המועצה, שקיבלו תפקידים נבחרים וחשובים בשיפור פני העיר, החלו מיד לדאוג ולטפל בנושאים הבוערים. אנו מאחלים לנציגי אנ"ש ולראש המועצה הנכבד הי"ו, ברכת הצלחה מרובה, ישלח השם יתברך עזרתו ממרום שבכל אשר תפנו תצליחו מאד.

[חתן מסכת תענית]

מורינו הרה"צ שליט"א בסעודת שבע ברכות לבת הרה"ח ר' אברהם שושן שליט"א רב ביהמ"ד היכל הקודש בבני ברק, עם החתן ר' שמעון שוחט נ"י - שזכה למצוא בת זוגו אחר שסיים 101 פעמים מסכת תענית כדברי מוהרא"ש שפורסמו כאן בגיליון חודש מנחם אב תשפ"ג.

[מסיבת סידור]

בחלוקת הסידורים החדשים במסיבת סידור לתלמידות "בנות מוהרא"ש".

[דף גמרא כל יום]

מתחילים מסכת בבא מציעא בשיעורו המתוק והנפלא של הרה"ג ר' אליעזר אדלשטיין שליט"א, מדי בוקר בהיכל בית המדרש "היכל מוהרא"ש".

מוהרא"ש זי"ע היה רגיל לומר בשם אחיו של המהר"ל ז"ל, שגמרא הוא ראשי תבות ג'בריאל מ'יכאל ר'פאל א'וריאל - שמי שזוכה לחטוף דף גמרא בכל יום, הוא זוכה שהמלאכים הקדושים מלווים אותו כל היום, ובוודאי זוכה ליישוב הדעת אחר לגמרי ולסייעתא דשמיא מיוחדת.

[טעם פסח]

בתלמוד תורה ילדי מוהרא"ש, בו מתחנכים ילדי אנ"ש איך להתכונן לחג האמונה הפשוטה, זכו לפעילות הכנה לפסח יחד עם מורינו הרה"צ שליט"א.

[יפוצו]

ב"דפוס מוהרא"ש" אשר ביבנאל עיר ברסלב לא שוקטים על השמרים, עוד ועוד משלוחים מבית הדפוס מגיעים בשערי מחסן הדפוס, ומיד נחטפים על ידי המפיצים היקרים שיוצאים עמם לרחבי ארצינו הקדושה. העובדה שהספרים נמכרים בפרוטות ממש מקילה מאד על המפיצים לקחת ערימות גבוהות של ספרים ולהציע לכל יהודי, גם אם יתן פרוטות לצדקה - יזכה לקבל ספר שישנה את חייו.

[לשם מצות מצווה]

מורינו הרה"צ שליט"א מסיק את תנור המצות בעת אפית מצות בחבורת "מצות מוהרא"ש" (סיקור נרחב מחדשות הפסח יבוא בע"ה בהמשך).

הרב מעוז שוקרון, ראש ישיבת היכל הקודש בית אל, ברקע בנו בניהו ז"ל

מעוז אמו

"אם לא ההתקרבות אל רבינו הקדוש, לא יודע איפה הייתי נמצא היום"...
הרב הכריזמטי שמקרב בני נוער רבים תחת כנפי השכינה, מספר את סיפורו האישי המרטיט

של רבה

ום שלישי בלילה בבית המדרש היכל הקודש - תפארת בניהו בבית אל -

עשרות אנשים גדשו את בית המדרש, אף עזרת הנשים מלאה עד אפס מקום, אנשים נשים וטף יושבים מרותקים שעה ארוכה אל הרב מעוז שוקרון, בדיבורים פשוטים הוא מכוון לגובה העינים של ה"עמך" הרבים שבאים כאן מדי שבוע, שיחות מרתקות מלאות בפניני התחזקות והכוונה במשעולי החיים.

הכריזמטיות והחיוך הכובש, בהם מעביר הרב את השיעור, שואבים אליהם עוד ועוד, לא רק מהסביבה הקרובה, הדיבורים המתוקים כובשים ומקרבים יותר ויותר צעירים.

אך החיוך הגדול ממיס הלבבות מכסה על סיפור נפלא, איך אדם שזוכה להתקרב אל צדיק ומקבל ממנו חיזוק לאמונה פשוטה, יכול לזכות לתעצומות נפש בלי רגילות, לא משנה מה שרק יעבור עליו, בכוחם של דיבורי הצדיק לתת מעיין בלי פוסק של התחזקות נפלאה.

לא רוצה להתקרב

"הייתי אברך צעיר אחר החתונה", פותח הרב מעוז בסיפור ההתקרבות, "למדתי בישיבה בצפת, הכל היה נראה רגוע בנופים הציוריים שצפת יכולה להציע, אך בפנים, בתוך הלב פנימה לא הייתי רגוע בכלל.

תקופה ארוכה חיפשתי את דרכי, הייתי אצל הרבה רבנים, כל מיני דרכים ושיטות, אבל לא מצאתי את שאהבה נפשי, רציתי לראות צדיק כמו בסיפורי הצדיקים הקדמונים, הייתי בעל תשובה טרי ורציתי לדעת אם יש כזה דבר בכלל היום, הייתי מתפלל רבות להשם יתברך שיגלה לי דרך שתתן לי משמעות. ולא

"מצאתי את עצמי עומד מול ציון רבינו ז"ל ואומר: "אני לא מעוניין להתקרב לדרך שלכם"...

ראיתי התקדמות לשום מקום, הרגשתי שאני רק יותר מסובך בחיים ולא מוצא את המקום שיתן לי הדרכה נכונה.

יום אחד הציע לי מישהו לבוא למסע קברי צדיקים באירופה, באותו זמן עדיין לא היו לי ילדים וחשבתי שזו הזדמנות לעשות זאת בקלות עכשיו, לאחר הסכמת אשתי יצאנו לדרך.

נסענו מאות קילומטרים בפולין ואוקראינה, היינו בעשרות קברי צדיקים, ובכל קבר שפכתי את ליבי: "ריבונו של עולם, תעזור לי למצוא את הדרך שלי, למצוא את הצדיק שידבר אל לבי ויקרב אותי אליך".

בסוף המסלול הגענו לציון רבינו ז"ל באומן, האמת אגיד - ממש לא רציתי להגיע לשם, אבל זה היה חלק מהמסלול של הקבוצה והייתי מוכרח ללכת איתם.

לא יודע בדיוק להצביע בשל מה היתה המניעה שלי, אבל ככל הנראה העובדה שבתור בחור צעיר נקשרתי אל קבוצה מסוימת שנושאת את שמו של רבינו, והיתה רחוקה מאד משמירה על שמו הטוב של רבינו וד"ל... ככה נחקק במוחי שאלו הם חסידי ברסלב, ובכל השנים לאחר מכן השתדלתי להתרחק מכל מה שחשבתי שברסלב היא, איך שמציגים אותה מבחוץ.

בכל תפילה הייתי ממש נותן "תפריט" לריבונו של עולם איך אני רוצה שהצדיק שלי יראה ואיזו דרך הוא ילמד וכו', ברסלב - כפי מה שחשבתי אז - היא בדיוק הכיוון ההפוך, חשבתי שמדובר באנשים פשוטים מדי, רחוקים מלימוד אמיתי של דרך ה', אין מצב שזה נמצא בברסלב, ככה מצאתי את עצמי עומד מול ציון רבינו ז"ל ואומר: "אני לא מעוניין להתקרב לדרך שלכם, כי היא כך וכך, זה לא מה שאני מחפש"... אבל פירטתי שם את כיסופי ורצונותי וביקשתי שיעזור לי למצוא צדיק שילמד קבלה וחסידות, ויהיה צדיק במדרגה גבוהה ויאחז בכל מה שלומד, לא ידעתי שסודו של רבינו הוא לחיות את חיי הלימודים העמוקים של הקבלה לעובדא ולמעשה, אכן בפשטות נפלאה ומתוקה מאין כמוה.

ככה סיימתי את התפילה בלב נשבר בציון הקדוש וביקשתי אצל רבינו ז"ל: "תבקש בשבילי אצל השם יתברך שאמצא צדיק כזה, אני לא רוצה לבזבז את החיים שלי פה בזה העולם", ואז הוספתי: "אבל, אם בכל זאת מה שאני מבקש נמצא אצלכם, אני מאד ירצה להתקרב אליכם", פחדתי מקפידה על תפילה כזו לכן הוספתי זאת, על אף שבליבי גמרתי שאין מצב שזה ברסלב, הרי אני מכיר אותם מהרחוב...

לא יודע בדיוק להצביע בשל מה היתה המניעה שלי, אבל ככל הנראה העובדה שבתור בחור צעיר נקשרתי אל קבוצה מסוימת שנושאת את שמו של רבינו, והיתה רחוקה מאד משמירה על שמו הטוב של רבינו וד"ל... ככה נחקק במוחי שאלו הם חסידי ברסלב, ובכל השנים לאחר מכן השתדלתי להתרחק מכל מה שחשבתי שברסלב היא, איך שמציגים אותה מבחוץ.

הויכוח בסוכה

הגיע חג הסוכות, נסעתי להורי בראשון לציון, ישבתי בסוכה והרגשתי צמאון פנימי ללמוד חסידות, אף שלא ידעתי שבאותו יום חל ההילולא של רבינו הקדוש משום מה חיפשתי דווקא ליקוטי מוהר"ן, עברתי בבתי המדרשות בעיר עד שמצאתי, זו היתה הפגישה המחודשת שלי עם רבינו... זה היה נחמד אבל עדיין היתה חקוקה בי הגישה השלילית שקיבלתי על רבינו, וגנזתי את הרעיונות.

אבל הקדוש ברוך הוא לא ויתר, בליל שבת חול המועד הלכתי לפגוש חבר מפעם שכעת זכה לחזור בתשובה, ישבנו יחד ואז הגיעו עוד אנשים, אחד חרדי, אחד חילוני, ואחד כזה מהקבוצה ההיא שהתרחקתי ממנה, ועד אחד היה שם - מקורב למוהרא"ש, התחיל שם איזה ויכוח וכו', וההוא מיבנאל יושב ושותק לא מתערב בויכוח. זה היה נראה לי לא לעניין בכלל כל הויכוח הזה.

שבוע לאחר מכן פגשתי את האיש מיבנאל בתחנה המרכזית בטבריה, דרשתי בשלומו הוא עונה לי: "יש לי מתנה בשבילך", והוא מוציא לי מהתיק סידור עם פירוש עת רצון של מוהרא"ש, אמרתי תודה בנימוס ושמתי את זה בתיק שלי, כשבאתי הביתה גנזתי את זה בספריה, לא נגעתי בזה, הרי זה ברסלב, מה לי ולהם...

עברו שנתיים מאז וצפת לא הציעה לי את מנוחת הנפש שביקשתי, לא יכלתי להשאר ככה, אמרתי לאשתי שאני רוצה לעזוב את צפת, לאזור ירושלים, אולי שם אמצא את הצדיק שאני מחפש כל כך, הרי בירושלים יש הרבה רבנים, אולי ככה יתגלגל איך שהוא שאמצא את דרכי, ככה הגענו לגור בבית אל.

אסור לזרוק!

ליל שבת אחת, בעודנו יושבים לסעודת שבת, ניגש בני בן השנתיים לארון הספרים, ומכל הספרים הוא בחר את הסידור של מוהרא"ש, ובאקט ילדותי הוא בא לזרוק זאת על הרצפה, מיד קמתי ואמרתי לו: "לא מותק, זה קדוש, אסור לזרוק".

פתחתי את הסידור, נפתח לי בקריאת שמע, ההפתעה הראשונית היתה לראות שמות הקודש בתוך סדר קריאת שמע, הייתי בטוח שברסלב רחוקה מכל זה, התחלתי לקרוא את הפירוש ואז החלה ההפתעה האמתית, לא ראיתי כדבר הזה, לקחת את דברי האר"י הקדוש ולבאר בצורה מעשית כל כך, פשוטה כל כך, והמילים שהוא מסיים שם: "אף שעדין אתה רחוק מכל אלו השמות, וקשה וכבד עליך לצמצם מוחך וליחדם, על כל פנים תראה לומר את הסדר הזה מילה במילה, ועל ידי שתהיה רגיל לאומרם בכל לילה ולילה, אז במשך הימים והשנים תזכה להארות נוראות ונפלאות כאלו, וגילויים אשר לא שערת מימיך", השפה המקרבת הזו ממש תפסה אותי.

אני זוכר את ההפתעה הגדולה שהיתה לי אז, לראות ברסלב אחרת לגמרי ממה שחשבתי שהיא.

הייתי לפני ברכת המזון, אז דפדפתי בסידור והתחלתי לקרוא את הביאור על מים אחרונים וברכת המזון, ומשם עברתי להקדמה, לראות מי כתב את הסידור הזה, ואני קורא את ההקדמה והוא מתחיל: תדע לך שכל מה שכתב האר"י בקבלה, הכל זה סוד האמונה - להמשיך עליך אמונה שאין עוד מלבדו, והוא מסביר את כל הקבלה בדרך עבודה שאפילו ילד צעיר יכול ללמוד את הדברים ולהבין אותם. התפעלתי נורא איך אפשר לכתוב דבר כזה, מאיפה הכח הזה, ואז התחלתי לקרוא קצת את ההסכמות, אני רואה מה כותב הרב כדורי, הרב עובדיה, הרב משאש, ש"מי שילמד בספרים האלה איזה התעוררות תהיה לו בעבודת ה', מובטחני גם אם הוא חכם יתמלא ברגש חם, יזכה לירא שמים".

מכאן ואילך התחיל אצלי איזה מהלך לבדוק את הדרך הזאת, אבל עדיין פקחתי שבע עיניים לראות מה זה.

ואז הגיע אלי הספר הקדוש "אשר בנחל", המכתבים הנוראים האלו הפילו עוד חומות של חשדנות, והחלטתי שאני חייב לנסוע לצדיק הזה לאיזו שבת.

ליל שבת אחת, בעודנו יושבים לסעודת שבת, ניגש בני בן השנתיים לארון הספרים, ומכל הספרים הוא בחר את הסידור של מוהרא"ש, ובאקט ילדותי הוא בא לזרוק זאת על הרצפה, מיד קמתי ואמרתי לו: "לא מותק, זה קדוש, אסור לזרוק".

בקודש
פנימה
אצל
מוהרא"ש
זי"ע

מכאן ואילך
התחיל אצלי
איזה מהלך
לבדוק את
הדרך הזאת,
עדיין פקחתי
שבע עיניים
לראות מה זה.
ואז הגיע
אלי ספר
אשר בנחל,
המכתבים
הנוראים
האלו הפילו
עוד חומות
של חשדנות,
וההחלטתי
שאני חייב
לנסוע לצדיק
הזה לאיזו
שבת.

שבת ביבנאל

איך שהגעתי קיבלתי בלבולים וקטנות המוחין, כולם היו עם שטריימל וחליפות ארוכות..., אמרתי מה לי ולזה... והנה מוהרא"ש נכנס, פעם ראשונה שאני רואה אותו, לבן כולו כמו מלאך, התחלתי לשמוע את הדיבורים וההתחזקות, ושוב נפלו כל החומות, אמרתי איזה דיבורים, מאיפה זה בא?!...

ואז נכנסנו אליו לקבלת קהל והוא דיבר איתנו וחיזק אותנו איך לדבר אל השם יתברך, וכמה דברים אמרתי לו וביקש מאתנו שנכתוב לו ושנדבר איתו והוא יענה לנו, ואז אמרתי: "פה אשב כי אויתיה, ריבונו של עולם תודה רבה לך", הייתי צריך לעבור עד בית אל בשביל לגלות את האור בצפון, כשגרתי בצפת הייתי קרוב יותר באופן פיזי... כמו הסיפור שסיפר רבינו על היהודי שחלם שיש אוצר תחת הגשר בעיר פלונית, והיה צריך לבוא עד לגשר ושם אמרו לו שהאוצר בכלל אצלו בבית, ואצלי זה היה ממש כפשוטו - הסידור היה אצלי בבית...

נתתי תודה לה' יתברך, על המופת הגדול, הרי על זה התפללתי אצל ציון רבינו ז"ל ש"אם קיים כזאת אצלכם, אני מבקש שתגלו ותראו לי את זה".

הטרגדיה

"אני מספר את כל זאת ומודה להשם יתברך, כי אם לא כל זה, לא יודע איפה הייתי נמצא היום -

בל' ניסן תשע"ה, זכינו לחבוק עוד נשמה במשפחתנו, בן זכר בא לעולם, השמחה כמובן היתה גדולה, ויום לאחר הלידה נסעתי לביתנו להכין ולסדר אותו כמו שצריך בשביל יולדת טריה.

אני נוסע ביישוב לאסוף את בני מהמעון, ואני רואה איך שהאזור מוקף בסרטים של משטרה שסוגרים את הכביש, לא ייחסתי לזה חשיבות, חשבתי שמכינים איזה אירוע מסוים. פניתי לרחוב אחר וירדתי מהרכב.

והנה ניגשים אלי קבוצה של אנשים ביניהם אנשי רפואה ומשטרה, ומתחילים לחקור אותי איך נראה הבן שלי. אחרי שאלות רבות אמר לי קצין משטרה: תשמע הבן שלך נפגע בתאונת דרכים קשה...

הם התקשו לבשר לי את הבשורה, פניתי לפרמדיק ושאלתי: עשיתם החייאה?! והוא אמר לי במילים האלו: לא, אין מה לעשות"...

בבת אחת נגדע פתיל חייו הקצר של ילד החמד בניהו ז"ל.

המונים באו לנחם, או לפחות לנסות, איך אפשר לנחם הורים צעירים ששיכלו נשמה רכה בגיל צעיר כל כך?!

אך למרבה ההפתעה בית האבלים הפך למעיין של חיזוק, מול המנחמים, וגם מול מצלמות התקשורת, ישב הרב מעוז ופיו קולח דיבורי התחזקות ואמונה, מי שהיה מטה אוזן ומכיר את טיב הדיבורים, היה מבין כי אלו גחלים בוערות של אמונה ברורה ומזוככת מתוך כבשן האמונה הבוער בהיכל הקודש של מוהרא"ש, שורות ולשונות מתוך מכתבי אשר בנחל זרמו מתוך שגירות לשונו של ר' מעוז בספרי מוהרא"ש.

מול המנחמים ועדשות המצלמות סיפר: "מה שנתן לנו את הכח העצום להתחזק ולעבור את המקרה הקשה הזה, היא העובדה שזכינו להכיר את הצדיק גדול מוהרא"ש זי"ע מיבנאל, שבמהלך כל השנים אותנו באמונה בהשם יתברך, הן על ידי הספרים שלו, והן על ידי המכתבים

שכתב בכלליות לכולם ובפרטיות לנו, שחיזק אותנו על ידם באמונה בהשגחה פרטית בהשם יתברך, איך הכל מושגח על ידי השם הכל לטובה, שדבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא הכל בהשגחה פרטית מאת המאציל העליון, איך לקבל כל דבר בשמחה ואהבה, וכך שנים רבות החדיר בנו את האמונה בהשם יתברך שעל ידי זה זכינו באמת לעבור את המקרה הזה לשלום, ולא רק, אלא לשאוב כוחות ולהמשיך הלאה, בפרט בספרו ארך אפיים שמדבר על כל נושא איך להתחזק ולהחזיק מעמד, ומזכיר גם מקרה נורא כזה לאדם שמתו לו ילדים, איך להמשיך הלאה ואיך להתחזק".

"בניהו מאוד אהב את מוהרא"ש, הוא היה שמח כל כך כל פעם שנסענו שבת ליבנאל. פעם אחת, בקבלת הקהל במוצאי שבת הוא רצה לרוץ אל מוהרא"ש, היינו צריכים להחזיק אותו שלא ירוץ, הרי יש תור של אנשים רבים לפנינו, כשהגיע התור שלנו הוא רץ אליו וברוב שמחה אמר למוהרא"ש: "יש לנו בבית ספרים שלך ואתה מופיע על הכריכה"...

מתאונה לתקומה

כבר במהלך השבעה התחילו לבוא בחורים וביקשו שאמסור להם יותר מהדיבורים האלו, כך התחלנו למסור להם שיעורים בליקוטי הלכות. באחד השיעורים פתאום הופיעה קבוצת נערים המוגדרים כ"נוער בסיכון", לא יכלתי להמשיך במתכונת השיעור הרגילה, הייתי צריך תוך כדי השיעור לשנות לדיבורים שמתאימים להם. והנה לאחר השיעור הם ניגשו אלי: התחזקנו מאד, אולי תמסור לנו שיעור קבוע במועדון?".

ר' מעוז הסכים, הוא פנה למועדון, והשיעור החד פעמי הפך לשיעור קבוע, ואז התחילה מסכת הקירוב שלא פסקה עד היום, עשרות בני נוער חייבים לו את שמירת המצוות בשמחה שהחדיר להם בשיעוריו.

עברו כמה חדשים, והרב מעוז החל לכוון את הבחורים שילכו לישיבה חרדית, להפתעתו באו הבחורים עם דרישה משלהם: לא מסכימים, אלא אם הרב יפתח בעצמו ישיבה כאן", כך נוסדה ישיבת היכל הקודש בבית אל שבחבל יהודה ושומרון בארץ ישראל...

•

כיום מונה הישיבה עשרות בחורים, סדרים מלאים במשך שעות היום בטיול בכל חלקי התורה הקדושה כפי שחונכנו אצל מוהרא"ש על פי סדר דרך הלימוד. גם מלאכת ההפצה הקדושה תופסת מקום נרחב בסדר היום של תלמיד הישיבה.

"ההתעוררות הזו החלה בשבעה של בניהו ז"ל" מסכם הרב מעוז, "אז ראיתי כמה החיזוק הזה נצרך, כשהלכתי לבית החולים לבשר לאשתי את הבשורה הנוראה, עצר אותו השומר בכניסה ובדק וכו' עולם כמנהגו נוהג כשבאותו זמן בתוך הלב שלי יגון עמוק, חשבתי אז שאי אפשר לדעת מה מתחולל בנפש האדם, איזה דבר חיזוק יחיה אותו ממש ויקרב אותו אל השם יתברך".

אצל מורינו הרה"צ שליט"א

ישב הרב מעוז ופיו קולח דיבורי התחזקות ואמונה, מי שהיה מטה אוזן ומכיר את טיב הדיבורים, היה מבין כי אלו גחלים בוערות של אמונה ברורה ומזוככת מתוך כבשן האמונה הבוער בהיכל הקודש של מוהרא"ש, שורות ולשונות מתוך מכתבי אשר בנחל זרמו מתוך שגירות לשונו של ר' מעוז בספרי מוהרא"ש

במסירת שיעורים לבני נוער

הַצָּגָה שֶׁל שָׁלוֹם בַּיִת

א

וְצֵא לְדַבֵּר רַבּוֹת עִם בְּנֵי אָדָם וְרוֹאִים כַּמָּה הָעִנְיָן הַזֶּה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב: פְּעָמִים רַבּוֹת צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בַּבַּיִת "הַצָּגָה", וְהַצָּגָה זוֹ נִכְלֶלֶת בְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְבָמוֹת סה ע"ב): "מֻתָּר לְשַׁנּוֹת בְּדָבָר הַשָּׁלוֹם", אֵין מָקוֹם חָשׁוּב יוֹתֵר לְקַיֵּם "לְשַׁנּוֹת בְּדָבָר הַשָּׁלוֹם" מֵאֲשֶׁר בְּשָׁלוֹם בַּיִת! יֵשׁ שָׁלוֹם עִם בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲבָל זֶה הַשָּׁלוֹם הֲכִי חָשׁוּב!

וְנֵתֵן דֻּגְמָא מַה הַכַּוָּנָה "לְשַׁנּוֹת" -

יֵשׁ אֵיזוֹ טַעֲנָה בַּבַּיִת כְּנֶגֶד הַבַּעַל אוֹ הָאִשָּׁה, הָרֶגֶשׁ עַכְשָׁו לֹא כָּל כָּךְ טוֹב, אִם תֵּלֵךְ בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁאַתָּה חוֹשֵׁב "אוֹכִיחַ שֶׁאֲנִי הַצּוֹדֵק פֹּה", תִּהְיֶה פֹּה מַחְלֹקֶת וְיֵהָרֵס הַשָּׁלוֹם בַּיִת, תַּצִּיג אַחֶרֶת! גַּם אִם אַתָּה מַמָּשׁ לֹא מַרְגִּישׁ אֶת זֶה.

רַבֵּנוּ אוֹמֵר לְגַבֵּי מִדַּת הַשִּׂמְחָה, זוֹ הֲרֵי הַמִּדָּה הֲכִי חֲשׁוּבָה, אַךְ מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם שֶׁהוּא לֹא שָׂמֵחַ? זֶה לֹא קַל לְהַגִּיעַ לְשִׂמְחָה, מֵבִיא רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ עֵצָה (שִׂיחוֹת הָרַ"ן סִימָן ע"ד) [רַבֵּנוּ מֵבִיא לָנוּ עֵצוֹת מֵעֶלְמָא דְּאָתֵי - מֵהָעוֹלָם הַבָּא!] אַתָּה לֹא בְּשִׂמְחָה? תַּעֲשֶׂה אֶת עַצְמְךָ כְּאִלּוּ אַתָּה שָׂמֵחַ! תִּרְקֹד, תַּלְבִּישׁ חִיּוּךְ, תַּדְלִיק שִׁירִים, וְסוֹף כָּל סוֹף תַּגִּיעַ לְשִׂמְחָה. רַבֵּנוּ מֵבִיא דֻּגְמָא מֵהַהֶפֶךְ מִזֶּה - אָדָם שֶׁעוֹשֶׂה אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא כּוֹעֵס, סוֹף כָּל סוֹף הוּא נַעֲשֶׂה בֶּאֱמֶת בְּכַעַס...

כְּמוֹ בְּמוֹפַע הַצָּגָה, יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהַשַּׂחְקָן כְּלוֹ שָׁבוּר וְעָצוּב, אֲבָל כְּשֶׁמַּגִּיעַ הַזְּמַן וְהוּא צָרִיךְ לַעֲלוֹת עַל הַבָּמָה, יֵשׁ לוֹ הוֹרָאוֹת מַה הוּא צָרִיךְ לוֹמַר וּלְהַצִּיג - לַעֲלוֹת כָּעֵת עִם חִיּוּךְ גָּדוֹל, גַּם אִם זֶה לֹא אֲמִתִּי בִּכְלָל, אֲבָל זֶה הַתַּפְקִיד שֶׁלּוֹ, וּמָה הוּא גּוֹרֵם? שְׂמֵאוֹת וַאֲלָפִים אֲנָשִׁים שֶׁמִּסְתַּכְּלִים עָלָיו כָּל כָּךְ שְׂמֵחִים וְצוֹחֲקִים בִּזְכוּתוֹ, בְּשָׁעָה שֶׁהַכֹּל בְּלוֹף אֶחָד גָּדוֹל, הוּא רָחוֹק מְאֹד מִשִּׂמְחָה, הוּא פָּשׁוּט מְקַיֵּם אֶת הַהוֹרָאוֹת שֶׁנָּתְנוּ לוֹ, זוֹ חָכְמַת הַמִּשְׂחָק - לָדַעַת לְשַׂחֵק הֵיטֵב.

כָּךְ בְּדִיּוּק צְרִיכִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת, גַּם אִם אֵין לְךָ כֹּעַס אֶת הָרֶגֶשׁ הַנָּכוֹן, אַתָּה רָחוֹק מִשִּׂמְחָה, וְיֵשׁ לְךָ כָּל מִינֵי טְעָנוֹת וּתְלוּנוֹת, עַכְשָׁו מַגִּיעַ "מֻתָּר לְשַׁנּוֹת מִפְּנֵי הַשָּׁלוֹם", תַּעֲשֶׂה אֶת עַצְמְךָ כְּאִלּוּ אַתָּה שָׂמֵחַ, תַּלְבִּישׁ חִיּוּךְ, תַּגִּיד מִלָּה טוֹבָה! כְּמוֹ שֶׁהַשַּׂחְקָן הַהוּא יֵשׁ לוֹ מָסָךְ לִפְנֵי הָעֵינַיִם מַה הוּא צָרִיךְ לוֹמַר, צָרִיךְ שֶׁיִּהְיֶה לִפְנֵי הָעֵינַיִם מָסָךְ: "עַכְשָׁו אוֹמְרִים מִלִּים טוֹבוֹת!" גַּם אִם אַתָּה "כֵּן" מַרְגִּישׁ כָּכָה, אוֹ "לֹא" מַרְגִּישׁ, זֶה לֹא מְשַׁנֶּה, וּמָה אַתָּה פּוֹעֵל? - יֵשׁ שָׁלוֹם בַּבַּיִת, הַכֹּל רָגוּעַ וְהַכֹּל בְּסֵדֶר, וּכְפִי דִּבְרֵי רַבֵּנוּ הַנַּ"ל - כָּכָה יִהְיֶה בֶּאֱמֶת! אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כְּאִלּוּ אַתָּה שָׂמֵחַ וְהַכֹּל טוֹב כָּךְ בֶּאֱמֶת יִהְיֶה!

הַשַּׂחְקָן הַהוּא הוּא רַק מְחַכֶּה לְסִיּוּם הַהַצָּגָה וּבוֹרֵחַ, אֲבָל מֵהַבַּיִת אַתָּה לֹא בּוֹרֵחַ, זֶה הַבַּיִת שֶׁלְּךָ, אִם תַּשְׁקִיעַ בִּדְבָרִים כָּאֵלּוּ, כָּכָה יִהְיֶה לְךָ בֶּאֱמֶת!

הַבְּעָיָה הִיא שֶׁהָאָדָם חָכָם בְּעֵינָיו - "אֲנִי אֲמִתִּי, לֹא עוֹשֶׂה מִשְׂחָקִים"... שׂוֹמְעִים אֶת זֶה הַרְבֵּה מִבְּנֵי זוּג בְּעִנְיְנֵי שָׁלוֹם בַּיִת כְּשֶׁשּׁוֹאֲלִים אוֹתָם: מַדּוּעַ אַתָּה מִתְנַהֵג כָּכָה? אַתָּה יוֹדֵעַ שָׁזֶּה לֹא טוֹב!, "אֲנִי אֲמִתִּי"... הֲרֵי מִדַּת הָאֱמֶת הִיא הֲכִי חֲשׁוּבָה...

אֲבָל רַבֵּנוּ אוֹמֵר בְּפֵרוּשׁ (לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן חֵלֶק א', סִימָן סו)

שֶׁיּוֹתֵר מִדַּי אֱמֶת זֶה גַּם כֵּן לֹא טוֹב, זֶה הַטַּעַם שֶׁמֻּתָּר לְשַׁנּוֹת בִּדְבַר הַשָּׁלוֹם, לִפְעָמִים לֹא הוֹלְכִים עִם אֱמֶת יוֹתֵר מִדַּי, אִם בַּעַל אוֹ אִשָּׁה יֹאמְרוּ: "אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאִשְׁתִּי לֹא בְּסֵדֶר, אֲנִי אֲמִתִּי כְּלַפֶּיהָ", זוֹ טָעוּת! כִּי אֱמֶת הִיא שָׁלוֹם, כִּי שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הוּא שָׁלוֹם וְזוֹ הָאֱמֶת!

זֶה הַסּוֹד שֶׁל שָׁלוֹם בַּיִת, מִלִּים טוֹבוֹת לְהַרְאוֹת הַעֲרָכָה וְהַחְשָׁבָה, וּכְשֶׁיֵּשׁ אֶת זֶה, אֲזַי גַּם אִם מַגִּיעַ לִפְעָמִים עִנְיָן שֶׁצָּרִיךְ בִּקֹּרֶת, זֶה כְּבָר בְּצוּרָה אַחֶרֶת לְגַמְרֵי, הַצַּד הַשֵּׁנִי מֵבִין שֶׁהַבִּקֹּרֶת הַזּוֹ הִיא חִיּוּבִית, זוֹהִי חָכְמַת הַחַיִּים, אֵלּוּ דְּבָרִים פְּשׁוּטִים אֲבָל חֲשׁוּבִים מְאֹד מְאֹד!

(מתוך השיעור השבועי יום רביעי פרשת שמיני תשפ"ד)

הַשַּׂחְקָן הַהוּא הוּא רַק מְחַכֶּה לְסִיּוּם הַהַצָּגָה וּבוֹרֵחַ, אֲבָל מֵהַבַּיִת אַתָּה לֹא בּוֹרֵחַ, זֶה הַבַּיִת שֶׁלְּךָ, אִם תַּשְׁקִיעַ בִּדְבָרִים כָּאֵלּוּ, כָּכָה יִהְיֶה לְךָ בֶּאֱמֶת!

הקונטרסים שנשכחו

הגעת ליעד", הכריז קולו המתוכנת של הווייז, לאחר נסיעה ארוכה מיבנאל הגלילית לראשון לציון שבמרכז הארץ, ברכב מלא עם מפיצים שמתחילים כעת בעוד יום בעבודה הקדושה שלנו - הפצת ספרי רבינו לכל מי שנפגוש בשעות הבאות.

לאחר חילוץ עצמות קצר, בירכנו אחד את השני בברכת "הצלחה" וניגשתי לתא המטען לקחת את הקונטרסים שאך עכשיו רכשתי בבית הדפוס.

חיפשתי וחיפשתי, אך השקית עם התוכן היקר בעולם פשוט לא נמצא!

לא ידעתי מה לעשות, נסיתי לשחזר את צעדי מהבוקר, אני בטוח במאה אחוז ששמתי את השקית ברכב, ולא רק, בחרתי בעצמי את הנושאים של הקונטרסים שאותם האיר לי להפיץ באותו יום.

ואז טפחתי על מוחי בצער: אח... כשסידרתי את תא המטען שמתי לרגע את השקית מחוץ לרכב, היא כנראה נשארה על המדרכה ביבנאל...

פניתי אל החברים בבקשת תרומה: אולי יש לכם כמה קונטרסים מיותרים?"

"יש לי כאן מאה קונטרסים סם המוות מתאים לך?" ענה לי אחד מעמיתי.

הקונטרס "סם המוות" הוא מיוחד בחשיבותו, מוהרא"ש כתב זאת על מנת להציל מרדת שחת את אותם נשמות ישראל שנפלו ונהיו מכורים לא עלינו לכל מיני סמי מוות למיניהם, מקולמוס ליבו הטהור מגלה להם מוהרא"ש איך שגם לבעיה רצינית זו - יש לרבינו הקדוש עצות להראות את הדרך החוצה.

אך לי היתה מניעת המוח להפיץ את זה...

דרך העולם הוא, שאחד שברוך השם רחוק מבעיה מסוימת, גם אם ינסה להרגיש, הוא לא יבין כמה אנשים צריכים חיזוק בעניין הזה.

רציתי יותר להפיץ קונטרסים

שיש להם כותרת חיובית יותר, "אתה תצליח",

"תהיה שמח", "יש תקווה" וכדומה. מאה קונטרסים שהכותרת שלהם היא "סם המוות" לא היה לי כל כך חשק להפיץ...

בלית ברירה אחרת התחזקתי במאמרו הקדוש של מוהרא"ש: "לכל קונטרס יש כתובת" אליה הוא צריך להגיע לחזק ולעודד, לקחתי את החבילה והתחלתי בעבודה.

לאחר שעה הגעתי לחנות פיצה, נכנס ומתחיל להציע לסועדים קונטרסים, והנה פתאום אני שומע אחד קורא בשמי, הסתובבתי וראיתי יהודי יקר שפגשתי רבות במהלך הפצה בעיר עפולה, וכמו תמיד הוא מחכה לשמוע כמה דיבורים מחיים מתורת הצדיק, נכנסנו לשיחה קצרה ואז הוא שואל אותי: נו, איזה ספרון אתה מציע לי היום?, נתתי לו מה שהיה לי והמשכתי הלאה.

עבר שבוע, ואחד מהחברים להפצה פונה אלי: "תגיד לי, יש מצב שפגשת את יהודי פלוני בתקופה האחרונה?" והוא מזכיר את שם היהודי ההוא שפגשתי לפני שבוע בחנות הפיצה.

כשעניתי בחיוב שאל ההוא: "מה הפצת לו?"

"'סם המוות', זה מה שהיה לי"... עניתי.

"תשמע" אומר לי ידידי, "לפני כמה ימים פגשתי אותו גם, והוא אמר לי שהצלת אותו, היו לו נסיונות גדולים בנושא בזמן האחרון, הוא ממש לא ידע מה לעשות, מסכן, הקונטרס שלך הציל אותו!".

עבר שבוע, ואחד מהחברים להפצה פונה אלי: "תגיד לי, יש מצב שפגשת את יהודי פלוני בתקופה האחרונה?" והוא מזכיר את שם היהודי ההוא שפגשתי לפני שבוע בחנות הפיצה.

חֶרֶב בְּחָבִית יַיִן

עֶרֶב פֶּסַח בְּמֶעזִיבּוּז -

רוּחַ הָאָבִיב הַמְרַעֲנֶנֶת שֶׁנָּשְׁבָה בֵּין הָעֵצִים הַיְרֻקִּים וְהַמְּלַבְלְבִים לִטְּפוּ אֶת הַסּוּסִים הָעֲיֵפִים שֶׁבִּקְּשׁוּ סָחֲבוּ אֶת הָעֲגָלָה אֶל תּוֹכֵי הָעֲיָרָה, רַק כָּעֵת מְסַיְּמִים הֵם דֶּרֶךְ אֲרֻכָּה מְאֹד, מִמְּדִינַת בּוֹקוֹבִינָה הָרְחוֹקָה.

אוּלָם הָאִישׁ שֶׁיָּשַׁב בְּתוֹךְ הָעֲגָלָה נִתְמַלֵּא מֶרֶץ וְשִׂמְחָה קְדוֹשָׁה...

הָיָה זֶה הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי דָּוִד מִמִּקוֹלַיֶיב - מִתַּלְמִידָיו שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ.

מַה חִפֵּשׂ רַבִּי דָּוִד בְּבּוֹקוֹבִינָה הָרְחוֹקָה?

כְּבָר בִּתְחִלַּת הַחֹרֶף, כְּשֶׁהַדֶּרֶךְ מְלֵאָה בַּעֲרֵמוֹת שֶׁלֶג צַח, וְהַנְּהָרוֹת קָפְאוּ מִקֹּר, הִתְאַזֵּר רַבִּי דָּוִד וְיָצָא לַדֶּרֶךְ הָרְחוֹקָה. מְשִׁימָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה לְנֶגֶד עֵינָיו - יַיִן לְפֶסַח עֲבוּר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב.

בְּאוּקְרָאִינָה הַקָּרָה לֹא הָיָה בְּנִמְצָא כְּמֵעַט עֲנָבִים טוֹבִים, מִשּׁוּם כָּךְ יָצָא לִמְדִינָה אֲחֶרֶת לְהַשִּׂיג לְרַבּוֹ הַקָּדוֹשׁ יַיִן לְאַרְבַּע כּוֹסוֹת וְקִדּוּשׁ וְהַבְדָּלָה לְכָל הַשָּׁנָה.

סְפוּק רַב מִלֵּא אֶת לִבּוֹ הַטָּהוֹר שֶׁל רַבִּי דָּוִד, לֹא קַלָּה בְּכָלָל הָיְתָה הַמְּלָאכָה.

הוּא בָּחַר אֶת הָעֲנָבִים בְּעַצְמוֹ, בָּצַר אוֹתָם וְסָחַט לְיַיִן, הַכֹּל לְבַד מִבְּלִי שֶׁיְּדֵי זָרִים יִגְּעוּ בַּיַּיִן שֶׁאָמוּר לְהַגִּיעַ לְפִיו שֶׁל הַצַּדִּיק. גַּם בַּלַּיְלָה לֹא עָזַב רַבִּי דָּוִד אֶת הַיַּיִן, הוּא הִנִּיחַ אֶת הֶחָבִית לְיַד מִטָּתוֹ, הוּא לֹא עָזַב לְרֶגַע אֶת הַשְּׁמִירָה עַל הַיַּיִן הַמְּיֻחָד.

סוֹף סוֹף הִסְתַּיְּמָה הַהֲכָנָה, בְּלֵב מָלֵא שִׂמְחָה הֶעֱמִיס אֶת הֶחָבִית הַכְּבֵדָה עַל הָעֲגָלָה, וּמִהֵר אֶת בַּעַל הָעֲגָלָה

לְהָחִישׁ פְּעָמָיו אֶל מַעֲזִיבוּ.

וְהִנֵּה בָּרוּךְ הַשֵּׁם, עוֹמְדוֹת רַגְלָיו כְּבָר בְּשַׁעֲרֵי בֵּיתוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב.

בְּדָחְלוּ וּרְחִימוּ נִגַּשׁ רַבִּי דָּוִד אֶל הֶחָבִית וּמִתְכּוֹנֵן לַהֲרִימָהּ וְלַהֲבִיאָהּ אֶל הַצַּדִּיק.

"עֲצֹר!" נִשְׁמְעָה פִּתְאוֹם קְרִיאָה בְּרוּסִית.

שׁוֹטֵר קָשׁוּחַ פָּתַח אֶת דֶּלֶת הָעֲגָלָה וְשָׁאַל בְּפָנִים זוֹעֲפוֹת: "מַה יֵּשׁ לְךָ כָּאן?"

"שׁוּם דָּבָר אָסוּר" עָנָה רַבִּי דָּוִד, "סַךְ הַכֹּל חָבִית שֶׁל יַיִן לָרַבִּי שֶׁגָּר פֹּה".

"לֹא מַאֲמִין לְךָ!" רָעַם הַגּוֹי, "בֶּטַח יֵשׁ לְךָ כָּאן יַיִן עָתִיק!"

בְּאוֹתָם יָמִים הָיָה אָסוּר לְהָבִיא מִמְּדִינָה אַחֶרֶת יַיִן עָתִיק - בְּרַאנְדִּי, יַיִן רָגִיל הָיָה מֻתָּר.

לֹא עָזְרוּ שִׁכְנוּעָיו שֶׁל רַבִּי דָּוִד, הַשּׁוֹטֵר הוֹצִיא אֶת חַרְבּוֹ, נָעַץ בְּתוֹךְ הֶחָבִית וְטָעַם אֶת הַמַּשְׁקֶה.

"אָכֵן, צַדִּיק, זֶה רַק יַיִן, אַתָּה יָכוֹל לְהַמְשִׁיךְ בְּדַרְכְּךָ" הִפְטִיר וְהָלַךְ...

רַבִּי דָּוִד לֹא יָדַע אֶת נַפְשׁוֹ מֵרֹב צַעַר, הֵרִי כָּעֵת, כְּשֶׁהַגּוֹי נָגַע בָּזֶה, הָפַךְ הַיַּיִן לְיֵין נֶסֶךְ, אָסוּר לִיהוּדִי לִשְׁתּוֹת מִמֶּנּוּ!

הוּא נִכְנַס לְבֵית הַצַּדִּיק, וְזָרַק אֶת עַצְמוֹ עַל הָרִצְפָּה תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא בּוֹכֶה בְּכִי מַר:

"רַבִּי, רַבִּי, אוֹי לִי, אוֹי לִי, טָרַחְתִּי וְיָגַעְתִּי זְמַן רַב כָּל כָּךְ שֶׁיִּהְיֶה לָכֶם יַיִן כָּשֵׁר וּמְהֻדָּר, כָּל כָּךְ שָׁמַרְתִּי עַל זֶה, וְהִנֵּה כָּאן, מִמָּשׁ בְּסִיּוּם הַמִּשִׁימָה, הִגִּיעַ הָעֶרֶל הַטָּמֵא וּפָסַל אֶת הַיַּיִן! מַה פָּשַׁעְתִּי וּמָה חָטָאתִי שֶׁאֵרַע כָּכָה?"...

הִבִּיט בּוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ בְּעֵינָיו הָרְחוּמוֹת וְהַטְּהוֹרוֹת וְאָמַר:

"דַּע לְךָ בְּנִי, שֶׁדָּבָר אֶחָד שָׂכַחְתָּ"...

"מַהוּ?" הִתְפַּלֵּא רַבִּי דָּוִד.

"שָׂכַחְתָּ פָּסוּק מִפָּרָשַׁת בַּתְּהִלִּים: "אִם ה' לֹא יִשְׁמָר עִיר שָׁוְא שָׁקַד שׁוֹמֵר", גַּם אִם הָאָדָם יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלּוֹת שֶׁל שְׁמִירָה, אִם הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לֹא רוֹצֶה לֹא יַעֲזֹר כְּלוּם! שָׂכַחְתָּ לְבַקֵּשׁ מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיִּשְׁמֹר עַל הַיַּיִן!"

"אֲלַמֵּד אוֹתְךָ לְמוּד חָשׁוּב לְתָמִיד -

כָּל דָּבָר שֶׁאַתָּה רוֹצֶה לְהַצְלִיחַ בּוֹ, עָלֶיךָ לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל מַה שֶּׁאַתָּה צָרִיךְ, כָּכָה תַּצְלִיחַ בְּכָל מַה שֶּׁאַתָּה צָרִיךְ!".

אָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן, חֵלֶק ב', סִימָן קי"א): **"עַל יְדֵי תְּפִלָּה יְכוֹלִין לָבוֹא לַכֹּל, לְכָל טוּב, לְתוֹרָה וַעֲבוֹדָה, וּלְכָל הַקְּדֻשּׁוֹת, וּלְכָל הָעֲבוֹדוֹת, וּלְכָל הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת"!**

נָפַלְתִּי עַל הַיָּד שֶׁלִּי, וְזֶה מְאֹד כָּאַב, הָלַכְנוּ לָרוֹפֵא, וּפִחַדְתִּי שֶׁהוּא יַגִּיד שֶׁאֲנִי צָרִיךְ גֶּבֶס, כִּי לֹא רָצִיתִי שֶׁאֶהְיֶה חַיָּב לָשִׂים גֶּבֶס מְגֻרָּד עַל הַיָּד, בִּקַּשְׁתִּי הַרְבֵּה מֵהַשֵּׁם שֶׁהָרוֹפֵא לֹא יִרְאֶה וְיַגִּיד שֶׁצָּרִיךְ גֶּבֶס, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם לֹא הָיוּ צְרִיכִים שׁוּם גֶּבֶס.

אַהֲרוֹן שָׁאוּל יַעֲנוּלֵל עִיר פְּרֶסְלָב

אַבָּא שֶׁלִּי הָיָה צָרִיךְ לִנְסֹעַ עִם אָח שֶׁלִּי לְבֵית חוֹלִים, כִּי הוּא קִבֵּל פֶּצַע בָּרֹאשׁ, בִּקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם שֶׁהוּא יַחֲזֹר מַהֵר הַבַּיְתָה, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם עוֹד בְּאוֹתוֹ יוֹם הוּא חָזַר עִם תַּחְבּוֹשֶׁת הַבַּיְתָה.

עוֹד בִּקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם שֶׁאוּכַל לַעֲזֹר לַאֲחוֹתִי בְּנְקִיוֹנוֹת הַפֶּסַח, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הִצְלַחְתִּי לַעֲזֹר לָהּ הַרְבֵּה.

שָׂרָה ע. יְרוּשָׁלַיִם

פַּעַם אַחַת נֶאֶבְדוּ לִי כָּל הַגּוּמִיּוֹת שֶׁלִּי, וּמְאֹד הִצְטַעַרְתִּי, כִּי לֹא הָיוּ לִי אֲחֵרוֹת, וְהִתְפַּלַּלְתִּי לַה' שֶׁיִּהְיוּ לִי גּוּמִיּוֹת, וּמִיָּד אַחֲרֵי שֶׁהִתְפַּלַּלְתִּי - מָצָאתִי אֶת הַכֹּל; תּוֹדָה לַה'!

חַיָּהלֶ"ה ב. "בַּיִּ אוֹהֲרָאל"ש",
יַעֲנוּלֵל עִיר פְּרֶסְלָב

מְגִלָּה שֶׁל חֲצוֹת

2

תַּקְצִיר הַפֶּרֶק הַקּוֹדֵם: מוֹהֲרָא"שׁ מַתְחִיל לְקַיֵּם "תִּקּוּן חֲצוֹת" אַךְ נִזְהָר שֶׁאִישׁ לֹא יֵדַע מִכָּךְ, לָכֵן הוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְהַדְלִיק אֶת הָאוֹר בַּבַּיִת, אֲחֵרֵי שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם הַהוֹרִים שֶׁלּוֹ קוֹנִים לוֹ מְנוֹרַת לַיְלָה

שיחה מחיה

לָמָּה אֲנִי רוֹקֵד?

הַבַּיִת מְצֻחְצָח, הַכֹּל כָּל כָּךְ נָקִי... אֲנִי שׁוֹכֵב בַּמִּטָּה וּמְנַסֶּה לְהֵרָדֵם שֶׁיִּהְיֶה לִי כֹּחַ לַלַּיְלָה, אֲנִי בְּקֹשִׁי יָכוֹל לְחַכּוֹת שֶׁיַּגִּיעַ לֵיל הַסֵּדֶר הַקָּדוֹשׁ...

קֻפְסָאוֹת הַמַּצּוֹת כְּמוֹ קוֹרְצוֹת לִי מִפְּנֵת הַסָּלוֹן, מִי לֹא אוֹהֵב מַצּוֹת?! הַפְּרִיכוּת וְהַטַּעַם הַנִּפְלָא, עוֹד מְעַט נִזְכֶּה לִפְתֹּחַ אֶת קֻפְסָאוֹת הַקַּרְטוֹן וְנוֹצִיא אֶת הָאוֹצָר הַיָּקָר שֶׁכָּל כָּךְ חִכִּינוּ לוֹ!

אֲצִלֵּנוּ בַּבַּיִת רוֹקְדִים כְּשֶׁפּוֹתְחִים אֶת הַמַּצּוֹת בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה, הַשִּׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל כָּךְ!

כִּי הָאַר"י הַקָּדוֹשׁ אוֹמֵר שֶׁמִּי שֶׁאוֹכֵל מַצּוֹת וְנִזְהָר כָּל הַפֶּסַח לֹא לֶאֱכֹל חָמֵץ (מִי חוֹשֵׁב בְּכָלָל עַל זֶה...) **זוֹכֶה לִהְיוֹת שָׁמוּר מֵעֲבֵרוֹת כָּל הַשָּׁנָה כֻּלָּהּ!**

וְאַבָּא שֶׁלִּי פַּעַם אָמַר לִי - שֶׁמּוֹהֲרָא"שׁ הָיָה מַסְבִּיר שֶׁזֶּה דַּוְקָא כְּשֶׁשְּׂמֵחִים מְאֹד עִם הַמַּצָּה, רַק אָז זוֹכִים לַשְׁמִירָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת.

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אָמַר: **כְּשֶׁאוֹחֲזִים מַצָּה בַּיָּד - אוֹחֲזִים אֱלוֹקוּת בַּיָּד!**

אֲנַחְנוּ

אוֹכְלִים מַצָּה כִּי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא צִוָּה אוֹתָנוּ, כָּכָה יוֹצֵא שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹחֲזִים אֶת הָרָצוֹן שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּיָדֵינוּ!

הַמַּצָּה הִיא "מַאֲכַל הָאֱמוּנָה" - כְּשֶׁאֲנַחְנוּ אוֹכְלִים מַצָּה אֲנוּ זוֹכִים לֶאֱמוּנָה בְּרוּרָה בְּהַשֵּׁם, לֹא נִפְחַד מֵאַף אֶחָד, נַרְגִּישׁ בְּבֵרוּר אֵיךְ רַק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם!

מִי רוֹצֶה לְהַחֲזִיק אֶת הַפֶּסַח?

הַסְּעוּדוֹת שֶׁל פֶּסַח הֵן הֲכִי טְעִימוֹת, הַכֹּל בֵּיתִי וְטָרִי, שָׁמוּר וְנָקִי.

וַהֲכִי מְעַנְיְנוֹת! בְּפֶסַח אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים הַרְבֵּה עַל לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵיךְ שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ הִגִּיעַ אֶל הַיְּהוּדִים, הֵם הָיוּ בְּמַצָּב קָשֶׁה מְאֹד, הַמִּצְרִיִּים הִתְעַלְּלוּ בָּהֶם, וַהֲכִי גָּרוּעַ, הֵם לֹא יָדְעוּ אֵיזֶה כֹּחַ יֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְאָמַר לָהֶם:

אַחִים יְקָרִים, יֵשׁ לָכֶם פֶּה! תֵּצְאוּ מִמִּצְרַיִם עַל יְדֵי שֶׁתִּצְעֲקוּ אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא! וְכָכָה בֶּאֱמֶת הָיָה.

זֶה כָּל חַג הַפֶּסַח - **פֶּה סָח** וּמְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הָאֱמֶת מִצְרַיִם הִיא דֵּי רְחוֹקָה, אֲבָל יֵשׁ לָנוּ דְּבָרִים שֶׁהֵם הַמִּצְרִיִּים שֶׁלָּנוּ, כָּל דָּבָר שֶׁקָּשֶׁה לָנוּ לַעֲשׂוֹת זֶה כְּמוֹ מִצְרַיִם, הַצַּדִּיקִים מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ אֵיךְ לַעֲשׂוֹת פֶּה סָח, מְחַזְּקִים אוֹתָנוּ מַה הַכְּתֻבָּת הֲכִי טוֹבָה לִפְנוֹת אֵלֶיהָ - הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעַצְמוֹ!

מכניסים את רבינו הביתה!

הביאו ברכה לביתכם!
עם מגזין השבוע של כל המשפחה

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

להצטרפות לתכנית המנויים:
053.483.3424

עיר ברסלב